

Prelatovo pismo (travanj 2012.)

Iskreno molimo Duha Svetoga
neka u dubini duše nastane
iskren odgovor i da znamo
velikodušno prihvatiti njegovu
milost, uz potpuno predanje nas
samih Našem Gospodinu:
ljubav se plaća ljubavlju.

6.04.2012.

Predragi, neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Pišem vam na početku Velikog
tjedna. Od slavnog ulaska Isusa

Krista u Jeruzalem, koji danas slavimo, do njegova Uskrsnuća ujutro na Uskrs Crkva u liturgiji – u kojoj svi sudjelujemo - oživljava velika otajstva našeg otkupljenja. Započnimo dakle velikim djelom zahvale Bogu za velike stvari koje je On učinio na dobro ljudi. Također se pripremimo da što bolje pratimo Našega Gospodina u svetom trodnevlju dok Mu se približavamo u tim bolnim trenucima njegova predanja za nas kako bismo bili prisutni i kod njegova slavnog uzvišenja.

Naš Otac kaže: ***Pomisao na Kristovu smrt pretvara se u poziv da sasvim iskreno pristupimo k svojim redovnim dužnostima i da ozbiljno shvatimo vjeru koju ispovijedamo. Veliki tjedan stoga nije neki u zagrade stavljeni posvećeni umetak unutar cjeline života koji pokreću samo zemaljski interesi; Veliki tjedan***

mora nas ponukati da se udubimo u neizmjerje ljubavi Božje, tako da bismo je riječju i djelima mogli objaviti ljudima.[1] Aktivno i

svjesno i sudjelovanje, puno ljubavi, na liturgijskim obredima ovih dana za nas je najbolji način da budemo uz Isusa u njegovim dugim trenucima tjeskobe i patnje. Tako se Veliki tjedan neće ograničiti ***na puko sjećanje, jer u njemu nam je predloženo otajstvo Isusa Krista, koje se nastavlja u našim dušama.***

[2]

Osjetimo duboko zajedništvo s cijelom Crkvom koja od jednog do drugog kraja svijeta pobožno i sabrano slavi ova božanska otajstva. Posebno molimo za one koji će na Uskrsnom bdijenju primiti Krštenje, kao i za sve ostale kako bi se, potaknuti Duhom Svetim, ovih dana sve više približili Bogu i odlučili se u potpunom predanju slijediti Krista. Sveti Josemaría kaže: ***ne***

zadržavajmo se na površnim razmatranjima. Uđimo u ono središnje, u ono što je uistinu važno. Pogledajte za čime nam je težiti: za dolaskom u nebo; inače se naš život ne bi isplatio. Da bismo stigli u nebo, prijeko nam je potrebna Kristova nauka, a da bismo bili vjerni, prijeko je potrebna postojana borba protiv zapreka, koje se suprotstavljaju našem vječnom blaženstvu.[3]

Isus je započeo sveto trodnevlje u društvu Apostola u sobi Posljednje večere u Jeruzalemu. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar;*[4] žarko sam želio ovaj Vazam slaviti s vama, prije svoje Muke. Tim se riječima izražava sveti Luka kad piše o Posljednjoj večeri. U svakoj pojedinoj riječi nalazimo neizmjernu ljubav Kristova Srca prema ljudima, živu svijest o tome da je došao čas, trenutak spasenja ljudskoga roda

koje se dugo očekivalo. Isus je imao veliku želju da pođe ususret tom trenutku, kaže Benedikt XVI. U svom je srcu težio za tim časom kada je se svojim trebao predati pod prilikama kruha i vina. Očekivao je taj trenutak koji je na neki način trebao biti prava mesijska svadba: pretvorba darova ove zemlje i jedinstvo sa svojim kako bi ih preobrazio i da tako započne pretvorba svijeta. U Isusovoj želji možemo prepoznati želju samoga Boga, njegovu ljubav prema ljudima, jer ih je stvorio i njegova ljubav je koja čeka. Ljubav koja čeka na trenutak zajedništva, ljubav koja želi privući k sebi sve ljude, ispunjavajući tako i ono što sam stvoreni svijet očekuje; u stvari, ona čeka na očitovanje djece Božje (usp. Rim 8, 19).[5]

Kako da ne mislimo također i na želju da dobijemo odgovor, a koja je obuzimala i Našeg Gospodina? Ipak,

oni uz Njega nisu bili svjesni transcendentalnosti tog događaja, kao što to pokazuje činjenica da je upravo tada među njima nastala rasprava o tome tko je najveći.[6] Premda su bez sumnje bili ganuti riječima i djelima Isusovim – na to nam obraća pažnju sveti Ivan kad detaljno navodi Gospodinov oproštajni govor na kraju ovog obiteljskog skupa – još uvijek nisu shvatili cijelo značenje onoga što se pred njihovim očima događalo. To poslanje bilo je namijenjeno Duhu Svetom koji će biti poslan na Pedesetnicu. O čemu nam, kćeri i sinovi moji, govori Muka Kristova? Gledamo li pobožno na Križ?

Mi kršćani 21. stoljeća, nakon povijesti duge dvije tisuće godina vjere i euharistijske pobožnosti, koji smo primili Tješitelja na Krštenju, nismo u istoj situaciji kao oni prvi. Znamo da na Posljednjoj večeri Isus Krist **unaprijed živi svoju smrt i**

uskrsnuće, jer daje samoga sebe svojim učenicima u kruhu i vinu, svoje tijelo i svoju krv kao novu *mànu* (usp. Iv 6, 31-33). Ako je stari svijet sanjao da je u biti prava čovjekova hrana – ono od čega čovjek živi – *Logos*, vječna mudrost, sada je taj *Logos* za nas postao prava hrana, kao ljubav. Euharistija nas uvodi u žrtveni Isusov čin.[7]

Trebalo bi biti lako da se ispunimo divljenjem i zahvalnošću pred poništavanjem Boga u Euharistiji. A mnogo puta to nije tako. Zbog čega taj manjak ljubavi pred Kristovom ljubavlju? Čemu ta hladnoća u našem srcu kad nas žari plamen Učiteljeva Srca? **Isus nas želi i čeka. Imamo li i mi pravu želju za Njim? Ne osjećamo li u svojoj nutrini poticaj da Mu pođemo ususret? Težimo li za njegovom blizinom, da budemo jedno s Njim koji nam se dariva u Euharistiji? Ili smo ravnodušni,**

rastreseni i potpuno zaokupljeni nekim drugim stvarima?[8]

To su pitanja koje Kristov Namjesnik upravlja katolicima; pitanja koja zahtijevaju osobni i obavezujući odgovor od strane svakoga pojedinca. Iskreno molimo Duha Svetoga neka u dubini duše nastane iskren odgovor i da znamo velikodušno prihvatiti njegovu milost, uz potpuno predanje nas samih Našem Gospodinu: *ljubav se plaća ljubavlju.*

Upravo za tri tjedna, 23. travnja, imamo stotu godišnjicu prve Pričesti svetoga Josemarije; taj datum znači poticaj za njegove kćeri i sinove u Opusu Dei da budu još pobožniji u pripremi za svetu Misu, a na poseban način za svetu Pričest.

Nemoguće je nabrojiti sve savjete koje nam je davao naš predragi Otac za što bolje svakodnevno primanje Gospodina. Mi koji smo imali sreću

da izbliza vidimo kako se on pripremao na svetu Žrtvu, kako je slavio, kako se pričešćivao i nakon toga obavljao djelo zahvale, ne nalazimo riječi kako bismo izrazili ljubav koja ga je bez upadljivosti u tim trenucima ispunjala. Ograničit ću se na nekoliko crta koje nam mogu pomoći da produbimo poneki aspekt euharistijske pobožnosti našega svetoga Utemeljitelja i tako poboljšamo osobni ophod s Isusom u Presvetom Sakramentu.

23. travnja godine 1963. rekao nam je: ***za mene je danas vrlo veliki blagdan***. Želio je da mu pomognemo u izrazima zahvalnosti Bogu za tu dobrotu s Neba: ***jer došao je kako bi postao gospodar moga srca***.^[9] Bio je vrlo zahvalan svetom Prvosvećeniku Piju X. koji je početkom dvadesetog stoljeća izdao nove norme o prvoj Pričesti i odredio minimalne uvjete koji su potrebni za dopuštenje djeci da pristupe svetom

Stolu.[10] Uvijek je govorio kako je s deset godina prvi put primio Gospodina. Rekao je: ***U tom vremenu, usprkos odredbama Pija X. bilo je vrlo neobično u toj dobi primiti prvu Pričest. Sada je običaj primati je još i prije. Pripremao me jedan stari Pijarist, pobožan, jednostavan i dobar čovjek. Naučio me je moliti duhovnu pričest.***[11]

Taj prvi susret s Isusom u Euharistiji ostavio je u njegovom životu duboki trag. Svake godine se na vrijeme pripremao na taj dragi spomendan. U mnogim se prilikama u zahvalnom sjećanju navraćao tim trenucima diveći se dobroti Boga koji je htio biti toliko blizu svojih stvorenja.

Ali nije se tako ponašao kad je odrastao, iako je logično da se godinama, dok je bezbroj puta promatrao Gospodinova dobročinstva, sve više usavršavala

njegova zahvalnost. Više puta je pričao kako se ne gubi utisak kada se radi o mislima koje smo imali od rane dobi. Rekao je: ***Od malena sam sasvim dobro shvatio što je Euharistija: to je osjećaj koji svi imamo; želimo uvijek ostati uz onoga kojeg ljubimo. To je osjećaj majke prema djetetu: ona kaže: pojela bih te poljupcima. Pojela bih te: pretvorila bih te u svoje vlastito biće.***[12]

Jedino ljubav Kristova za svakog pojedinca, veća od one koju svi očevi i majke mogu imati prema svojoj djeci, jaka je toliko da može ostvariti težnju za konačnim zajedništvom među osobama koje se ljube.

Gospodin nam je rekao i ovo: uzmi, jedi me! Više ljudski ne može biti. Ali kada mi primamo Boga Našega Gospodina, ne pretvaramo Ga u ljudsko tijelo: On je taj koji pobožanstvenjuje i uzdiže. Isus Krist čini ono što je nama

nemoguće: naš život, naše akcije i našu žrtvu čini nadnaravnim. Počinjemo živjeti u Bogu. I još mnogo toga: tu je svrha moga života.[13]

Kćeri i sinovi moji, pripremajmo se što je moguće bolje na Pričest. Uvijek će biti malo to što činimo, ali to u nama ne treba prouzročiti ni najmanji osjećaj gorčine. Stvarno nismo dostojni primiti Gospodina u svoju dušu i tijelo, ali On je rekao da zdravima nije potreban liječnik, već bolesnima.[14] On nas svojim čestim dolaskom – svakodnevnim ako je moguće – svakog pojedinca mijenja da budemo dostojni njegove ljubavi. ***Stoga, kada je duša u stanju milosti – duša zaljubljena u Boga – ne može se smatrati da nema spremnosti za pričest; jer dok radimo, otvarajući druge fronte u borbi mira i dobra za svijet, pripremamo se na divan način.***[15]

Na početku godine predložio sam
vam da ako je zgodno često
ponavljate strelovitu molitvu koju je
naš Otac uzeo iz Evandjelja, od
svetoga Tome, i koju je u srcu
svakodnevno ponavljao u svetoj Misi:
Dominus meus et Deus meus!,[16]

Gospodine moj i Bože moj! Divimo se
tom lijepom djelu vjere u realnoj
prisutnosti Isusa Krista pod
sakramentalnim prilikama i to će nas
potaknuti da se bolje pripremimo na
pričest. Mnogo moramo ljubiti
Gospodina, biti pobožni, što je
moguće bolje ophoditi se s Njim na
oltaru i u svetohraništu, ljubiti Ga i
za one koji Ga ne ljube i nadoknaditi
za one koji ga vrijeđaju. ***Bogu Našem
Gospodinu potrebno je da
ponavljate svaki dan kad Ga
primite: Gospodine, vjerujem da si
Ti, vjerujem da si stvarno skriven
u sakramentalnim prilikama!
Klanjam Ti se, ljubim Te! I kada
napravite posjet u kapeli, ponovite
opet: Gospodine, vjerujem da si***

stvarno prisutan! Klanjam Ti se, ljubim Te! To znači imati ljubav prema Gospodinu. Tako Ga svaki dan sve više ljubimo. Zatim, nastavite Ga ljubiti preko dana dok razmišljate ovo: dovršit ću dobro sve iz ljubavi prema Isusu Kristu koji upravlja iz Svetohraništa. Mnogo ljubite Isusa u Presvetom Sakramentu i nastojite da Ga mnoge duše ljube: samo tako ćete tu brigu nositi u duši, znat ćete poučiti druge, jer ćete dati ono što ostvarujete, što imate i što jeste.[17]

Taj dan je i godišnjica Krizme našega Oca. Primio ju je godine 1902., nekoliko mjeseci nakon rođenja: tada u Španjolskoj nije bilo rijetko da su Biskupi taj sakrament prilikom svog pastoralnog pohoda u župu dijelili djeci i odraslima koji ga još nisu bili primili. Na taj način, vrlo skoro je Duh Sveti počeo intenzivno ostvarivati svoje djelovanje u duši

našega Oca i pripremao ga je da što plodnije prihvati milost koju mu je kasnije trebao dati.

U jednom od susreta s različitim ljudima pitali su svetoga Josemariju o razlici u primanju Krista u Pričesti i prisutnosti Duha Svetoga u duši po milosti. Odmah je, kao onaj koji to dobro zna, dao odgovor: ***tu ćeš razliku odmah vidjeti ako promatraš da je u svetoj Euharistiji (...) realno prisutna druga Osoba Presvetoga Trojstva koja je postala čovjekom za nas: Tijelo, Krv, Duša i Božanstvo. Tako je primamo, ali naša priroda uskoro rastvara sakramentalne prilike i od tog trenutka nestaje euharistijska prisutnost Isusa u Sakramentu. Ali i tada ostaje Bog s nama ako Ga ne izbacimo smrtnim grijehom. Po milosti Duh Sveti boravi u nama, a stoga i cijelo presveto Trojstvo, jer nema drugo osim jednog Boga i tri***

***različite Osobe. Gdje djeluje jedna
Osoba prisutno je i Presveto
Trojstvo, jedini Bog.[18]***

Trudimo se preko dana, kćeri i sinovi moji, da ne izgubimo svijest o tom Božjem boravku; još više, to možemo neprekidno jačati činovima vjere i ljubavi, duhovnim pričestima i zazivima Blaženoj Djevici Mariji. To će nam poslužiti kako bismo zahvalili Isusu kada On sakramentalno dolazi u našu dušu, kao i za pripremanje Pričesti slijedećega dana.

Ne zapustimo molitvu za Papu, posebno 19. travnja, na sedmu godišnjicu njegova izbora, također 16. travnja, na dan kada će on napuniti 85 godina. Ponavljajmo u vjeri molitvu iz Preces, koju je naš Utemeljitelj uzeo iz Crkvene liturgijske baštine: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non*

tradat eum in animam inimicorum eius.[19]

Također i ja se preporučam vašim molitvama, posebno na novu godišnjicu mojeg izbora i imenovanja za Prelata, na 20. travnja. Tako ćemo biti *cosummati in unum*,[20] u zajedništvu srdaca i nakana svetoga Josemarije koji svih nas blagoslivlja s Neba. Molite i za putovanje u Kamerun koje ću poduzeti u tjednu nakon Uskrsa.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. travnja 2012.

[1] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 97.

[2] *Isto*, br. 96.

[3] *Isto*, br. 76.

[4] *Lk* 22, 15.

[5] Benedikt XVI., homilija na Misi *in cena Domini*, 21.4.2011.

[6] Usp. *Lk* 22, 24.

[7] Benedikt XVI., Enc. *Deus caritas est*, 25.12.2005., br. 13.

[8] Benedikt XVI., homilija na Misi *in cena Domini*, 21.4.2011.

[9] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 23.4.1963.

[10] Usp. sveti Pio X., decr. *Quam singulari*, 8.8.1910., norma 1.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 1966.

[12] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 14.4.1960.

[13] *Isto*.

[14] Usp. *Mt* 9, 12.

[15] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 28.5.1964.

[16] *Iv* 20, 20.

[17] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 4.4.1970.

[18] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 13.4.1972.

[19] Usp. *Ps* 40 (41), 3.

[20] *Iv* 17, 23.

Copyright © Prelatura Sancta Crucis
et Operis Dei

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-travanj-2012/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-travanj-2012/) (11.08.2025.)